

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 123/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť P. J. – C., P., zastúpeného advokátkou JUDr. Z. M., P., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenie čl. 1 ods. 1, 2, čl. 2 ods. 2, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 41/2010 z 30. júla 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. J. – C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. septembra 2010 doručená sťažnosť P. J. – C., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Z. M., P., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl.

46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj porušenie čl. 1 ods. 1, 2, čl. 2 ods. 2, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 41/2010 z 30. júla 2010 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenou Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) 8. augusta 2006 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by tento súd uložil RNDr. A. B., P. (ďalej len „žalovaný“), povinnosť vydať 13 kusov plastových okien, dvoch tabúľ s označením prevádzky náhradných dielov a dvoch zástav. Návrhom doručeným okresnému súdu 22. októbra 2007 sťažovateľ žiadal rozšíriť petit alternatívne o zaplatenie náhrady za tieto hnutelné veci v sume 233 012 Sk s 8 % úrokom z omeškania od 22. júna 2006 do zaplatenia spolu s trovami konania. Vec bola okresným súdom vedená pod sp. zn. 17 C 230/2006.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 17 C 230/2006 z 30. januára 2008 sčasti vyhovel žalobe sťažovateľa a zaviazal žalovaného vydať mu 13 kusov plastových okien alebo zaplatiť mu 206 734 Sk. Vo zvyšku, t. j. pokiaľ ide o vydanie 2 kusov zástav a 2 tabúľ s označením prevádzky náhradných dielov, okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol, pričom súčasne zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľovi trovy konania v sume 72 800 Sk.

Krajský súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 4 Co 49/2008 zo 6. júna 2008 potvrdil rozsudok okresného súdu v zamietavom výroku a v ostatnej (vyhovujúcej) časti, ako aj vo výroku o trovách konania rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V poradí druhým rozsudkom sp. zn. 17 C 230/2006 z 25. novembra 2009 okresný žalobu sťažovateľa (v rozsahu zrušených výrokov) zamietol a zaviazal ho zaplatiť trovy

konania žalovanému v sume 6 451,62 € a na účet okresného súdu sumu 113,82 €. Proti v poradí druhému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom namietal najmä nesprávne a tendenčné vyhodnocovanie dôkazov, ktoré malo vyústiť do nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd namietaným rozsudkom tak, že prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil. Sťažovateľ sa nestotožňuje so závermi krajského súdu uvedenými v odôvodnení jeho rozsudku z 30. júla 2010, najmä s tým, že *„na odvolacie dôvody... nedostal žiadnu odpoveď. Odpoveďou porušovateľa bolo stotožnenie sa s rozhodnutím súdu prvého stupňa, argumentujúc voľnou úvahou súdu. Takáto voľná úvaha je podľa názoru sťažovateľa ľubovôľou a napadnuté rozhodnutie je porušením jeho ústavného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces a zásahom do ústavou garantovaného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy SR.“*

Podstata námietok sťažovateľa spočíva v tom, že krajský súd *„postupoval v rozpore s logickým uvážením výpovednej hodnoty produkovaných dôkazov, neakceptujúc pritom tvrdenia sťažovateľa, ako vlastníka veci - sporných okien, keďže v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že sťažovateľ nepreukázal vlastnícke právo k predmetu vydania. Konanie bolo preukazovaním zo strany žalovaného, že zabudoval čo najmenší počet sporných okien, následne osadených žalovaným, a taktiež skutočnosti, že okná boli súčasťou kúpnej zmluvy, a že preto ich tam sťažovateľ zanechal.“*

V súvislosti s uvedenými námietkami k záverom krajského súdu sťažovateľ tvrdí, že v predmetnom konaní bolo na základe predložených dôkazov preukázané *„vlastníctvo k sporným oknám: predložením výdajky č. 0241/2002, vnútropodnikovej zákazky - faktúra č. 203/2002, výrobnnej dokumentácie, faktúry za dodané sklá č. 021639 od spoločnosti G. s. r. o.,... Taktiež závery znaleckého dokazovania potvrdzujú, že sporné okná sú vyrobené z plastových profilov zn. Schüco, ktorých spracovateľom bol pred časom sám sťažovateľ.“*

Podľa názoru sťažovateľa rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 41/2010 z 30. júla 2010, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa sp. zn. 17 C 230/2006 z 25. novembra

2009, došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ taktiež tvrdí, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bolo porušené aj jeho základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ argumentoval doterajšou judikatúrou ústavného súdu a v podstatnom uviedol, že *„nemohol realizovať svoje vlastnícke právo k oknám a disponovať nimi, pričom... preukázal spôsob nadobudnutia predmetu sporu, keďže plastové okná sám vyrobil. Plastové okná neboli predmetom kúpnej zmluvy medzi účastníkmi konania, čo vyplýva z jej písomného obsahu a uvedené podporujú výpovede svedkov účastných pri jej uzatváraní.“*

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo P. J. – C., podľa čl. 1 ods. 1, 2, čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 144 ods. 1, čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, , čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 4 Co 41/2010 zo dňa 30. 7. 2010, porušené bolo.

3. Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30. 7. 2010, sp. zn. 4Co 41/2010, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť P. J. trovy konania v sume spolu 254,88 €, za 2 úkony právnej pomoci: prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na ústavný súd, teda 2 x (120,23 € + 7,21 €) na účet advokáta: JUDr. Z. M., ... do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

Sťažovateľ si uplatňuje náhradu trov konania a právneho zastúpenia voči porušovateľovi v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi platenie a náhradu trov konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú

sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre poukazuje na to, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je určená princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Z toho vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor

natol'ko odchytil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a tiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamenujú právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ich účelovo chápať tak, že ich naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu.

Krajský súd v odôvodnení namietaného rozsudku najskôr poukázal na obsah odvolaním napadnutého (v poradí druhého) rozsudku okresného súdu, ktorým zamietol žalobu (sťažovateľa), pričom okrem iného v ňom uviedol, že súd prvého stupňa „*po vrátení veci odvolacím súdom rozsudkom č. k. 4 Co 49/2008-143 zo dňa 6. 6. 2008 doplnil dokazovanie vypočutím svedkov, oboznámením sa so znaleckým posudkom Ing. P. M. č. 22/2009, faktúrami a dodacím listom, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Súd sa priklonil k tvrdeniam žalovaného, že medzi ním a žalobcom došlo k ústnej dohode o výmene plastových okien, ktoré ostali nezamurované a boli ponechané v bývalej prevádzke žalobcu po odpredaji bytového domu. Súd nepovažoval za logické tvrdenia žalobcu, ani svedecké výpovede svedkov za vieryhodné, pokiaľ ide o výpovede svedkov J. P., M. K., L. K. K. o tom, že po odpredaji nehnuteľnosti dňa 14. 7. a 15. 7. 2005 žalobca presťahoval do predajne náhradných dielov sporné plastové okná,*

ktoré teraz žiada vydať. Žalobca totiž aj v priebehu ďalšej rekonštrukcie sám presvedčil, že žalovaný má záujem zamurovať tieto plastové okná, ktoré tam ostali v tejto prevádzkovej miestnosti a za tým účelom ho zavolať. Pričom sám žalobca navrhol spôsob zamurovania týchto okien, resp. sa ponúkol, že dodá kovové kotvy k ich upevneniu a zabezpečí aj svojich zamestnancov, ktorí vykonávajú túto prácu. Ak by sa skutočne žalobca domnieval, že je vlastníkom týchto okien, nedovolil by ďalší postup žalovanému a bránil by svoje vlastníctvo. Samotné tvrdenie žalobcu, že plastové okná v septembri 2005 priviezol do bytového domu, lebo si zrušil prevádzku vo V. sa javí nevieryhodné, pretože v tom čase už nehnuteľnosť odpredal a nemal k nej už žiadne vlastnícke právo ani užívacie. Bolo len na dobrej vôli žalovaného, že mu toleroval užívanie prevádzky do jeho zrušenia, resp. do jeho vypratania do októbra 2005, lebo až vtedy žalobca odovzdal kľúče od týchto priestorov. Navyše žalobca vypratával tieto miestnosti, len plastové okná tam ponechal. Takýto postup žalobcu naozaj svedčí tvrdeniam žalovaného, že medzi nimi došlo k ústnej dohode ohľadne toho, že nezamurované okná sú súčasťou kúpnej ceny i keď o tom nebola zmienka v písomnej zmluve.

Súd citoval ust. § 126 Občianskeho zákonníka a ďalej uviedol, že žalovaný počas celého vedenia konania uvádzal, že uvedené okná boli súčasťou kúpnej zmluvy a súčasťou dohody o predaji nehnuteľnosti v písomnej zmluve. Žalobca totiž až dňa 9. 2. 2006 písomnou výzvou prvýkrát vyzval žalovaného k vydaniu plastových okien. Predpokladom úspešnosti v konaní o vydanie vlastníctva je preukázanie vlastníckeho práva. Z dôvodu nepreukázania vlastníckeho práva žalobcom preto súd žalobu zamietol.

Súd poukázal na vykonané svedecké výpovede vypočutých svedkov JUDr. J. M., JUDr. M. K. a svedka J. O., I. K., Mgr. V. S. Ďalej poukázal na znalecký posudok vypracovaný v konaní č. 22/2009, z ktorého bolo preukázané, že v bytovom dome na ul. Konštantínovej je zamurovaných spolu na juhozápadnom a severnom priečelí 20 okien typu Schüco opatrené ochrannými značkami výrobku, 13 okien typu Schüco s obyčajnými kľúčkami. Okná Schüco sú štandardne dodávané s typovým vybavením, a to hlavne s kovaním a kľúčkou Schüco. Pri ohliadke znalec zistil, že na priečeliach sú osadené dva typy plastových okien, a to s originálnym kovaním Schüco a kľúčkami v počte 7 ks a 13. okien Schüco majú namontované obyčajné kľúčky bez ochrannej známky. Druhý typ plastových okien v počte 4 ks Zendow s krídlovou okapničkou pre odvod dažďovej vody je opatrený

kovaním Milkhaus a obyčajnými kľúčkarni. Tieto okná sú namontované na prvom nadzemnom podlaží. Z predložených faktúr a účtovných dokladov súd zistil, že v roku 2002 boli okná a dvere vyrobené, pričom dve okná už boli zabudované pred predajom a boli súčasťou domu, a to tie okná, kde bola reklama predajne náhradných dielov. Predmetom žaloby sú 4 ks plastových okien o rozmere 1070 x 1770 a 9 ks okien o rozmere 990 x 1770. Z celkového počtu okien, ktoré boli dodané v roku 2002 3 ks ostali u žalobcu. Z výpovede svedka Mgr. R. B. súd zistil, že žalobca pri dojednávaní kúpnej ceny povedal, že v cene sú aj plastové okná a úprava strechy, ktorú vykoná na vlastné náklady. Niektoré okná napr. v tejto miestnosti, kde jednali, už boli vymenené za plastové a takisto v spodných miestnostiach. Ďalšie okná boli vybraté. Ďalej žalobca mal uviesť, že na tieto okná dostal dotáciu, a preto sú v kúpnej cene zahrnuté. Tento rozhovor sa odohral začiatkom júna 2005. Ostatné plastové okná boli uložené v jednej miestnosti, ktorá do tohto času slúžila ako predajňa autosúčiastok žalobcu. V súvislosti s dojednávaním kúpnej ceny, keď sa žalobca snažil zdvihnúť túto cenu až na 8.000.000,- Sk, žalovaný už neakceptoval túto kúpnu cenu. Neskôr v júli, keď sa stretli, došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy.“.

V ďalšej časti odôvodnenia namietaného rozsudku formuloval krajský súd svoje vlastné právne závery k námietkam sťažovateľa vyjadreným v odvolaní, keď najmä uviedol:

„Podľa § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvého stupňa na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy.

Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Preskúmaním obsahu spisu, ako aj oboznámením sa s výsledkom doplneného dokazovania po vrátení veci, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil (§ 153 ods. 1 O. s. p.). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvého stupňa.

K odvolaniu žalobcu uvádza, že namietané nesprávne a nevyhodnotenie všetkých vykonaných dôkazov nie je opodstatnené. Hodnotenie dôkazov je vecou súdu a nie účastníkov konania. Súd vyhodnotil všetky vykonané dôkazy v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcou z ust. § 132 O. s. p., v zmysle ktorej uviedol, ktoré tvrdenia a vykonané dôkazy považoval za vieryhodné a ktoré nie. Súd nepovažoval za vieryhodné svedecké výpovede vypočutých svedkov, a to J. P., M. K. a L. K. K. o tom, že po odpredaji nehnuteľnosti žalobca v dňoch 14. a 15. 7. 2005 presťahoval do predajne náhradných dielov aj sporné plastové okná. Takéto tvrdenie odvolací súd v súlade s názorom súdu prvého stupňa považoval za nelogické, aby po odpredaji nehnuteľnosti žalobca presťahoval plastové okná do nehnuteľnosti, ktorá nebola jeho vlastníctvom. Na preukázanie tohto tvrdenia žalobca neunesol dôkazné bremeno. Nesplnenie dôkaznej povinnosti vyplývajúcej z ust. § 120 ods. 1 O. s. p. malo za následok zamietnutie žaloby.

Odvolací súd súhlasí s názorom žalobcu, že náležité zdôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu je súčasťou práva účastníka na súdnu ochranu zaručeného Ústavou Slovenskej republiky, ako aj v súlade s právom na spravodlivý súdny proces zaručeným článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná (článok 6 ods. 1). Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia však odvolací súd považoval za náležité, jasné a zrozumiteľné, ktoré spĺňa náležitosti vyplývajúce z ust. § 157 ods. 2 O. s. p.

Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je právo účastníka, aby súd vyhodnotil ním navrhnuté dôkazy podľa jeho názoru a v jeho prospech. Zásada voľného hodnotenia dôkazov znamená skutkový záver sudcu vychádzajúci z vykonaných dôkazov. Pri hodnotení dôkazov súd hodnotí predovšetkým pravdivosť toho-ktorého dôkazu. Ak súd nepovažuje výsledok dôkazu za pravdivý, je povinný odlišný záver, akému nasvedčuje vykonaný dôkaz, odôvodniť.

Súd zdôvodnil, ktoré dôkazy považoval za vieryhodné a ktoré nie, na základe ktorých dospel k správnym skutkovým zisteniam, ako aj k správne právnemu posúdeniu, lebo podmienkou na uloženie povinnosti vydať vec podľa § 126 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov je preukázanie vlastníckeho práva k predmetu vydania. Táto podmienka žalobcom splnená nebola, a preto súd prvého stupňa

správne žalobu zamietol ako nedôvodnú. Namietané nesprávne právne posúdenie nebolo opodstatnené.“

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa so skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa (s ktorými sa krajský súd v namietanom rozsudku stotožnil) a predovšetkým právnymi závermi, ktoré z nich všeobecné súdy (okresný súd a krajský súd) vyvodili, teda s interpretáciou a aplikáciou príslušných ustanovení právnych predpisov v jeho právnej veci.

Po preskúmaní namietaného rozsudku krajského súdu v spojení so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení v poradí druhého rozsudku okresného súdu (sp. zn. 17 C 230/2006 z 25. novembra 2009) ústavný súd nezistil, že by skutkové zistenia okresného súdu, s ktorými sa krajský súd stotožnil, boli v takom rozpore s vykonaným dokazovaním, ktorý by mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku krajského súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Rovnako tak nemožno hodnotiť za arbitrárne ani právne názory krajského súdu vychádzajúce zo skutkových zistení a vyjadrené v jeho rozsudku sp. zn. 4 Co 41/2010 z 30. júla 2010, naopak, ide o právne závery, ktoré sú podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnené, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd nezistil, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takomto prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov tohto súdu. Tvrdenia sťažovateľa preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho rozhodnutia, ktoré skončilo pre neho nepriaznivým výsledkom, čo však nemožno spájať s porušením jeho základných práv garantovaných ústavou a listinou ani porušením práv garantovaných dohovorom, resp. dodatkovým protokolom. K porušeniu ústavou garantovaných práv totiž nemôže dôjsť

takým rozhodnutím príslušného štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc v súlade s platnými právnymi predpismi.

Po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku krajského súdu preto ústavný súd konštatoval, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia dotknutých právnych predpisov, ktoré boli podstatné pre posúdenie veci, ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi namietaným rozsudkom krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a tiež právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k ich porušeniu, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľ tiež namieta, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 41/2010 z 30. júla 2010 došlo aj k porušeniu jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 41/2010 z 30. júla 2010. Ústavný súd v tejto súvislosti v nadväznosti na už uvedené poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd

zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a tiež právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení uvedených práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocenčných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy a tiež v čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07, IV. ÚS 278/2010).

Z uvedeného vyplýva, že porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a tiež práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu možno v konaní pred ústavným súdom zásadne namietat' len v spojení s namietaním porušenia základných práv, resp. ústavnoprocenčných princíпов podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy. Táto právomoc ústavného súdu však nie je zároveň spojená so vznikom jeho oprávnenia a povinnosti hodnotiť právne názory všeobecných súdov, ku ktorým dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov. Keďže ústavný súd dospeľ k záveru, že namietaným rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 35 ods. 1 listiny a ani jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak v danom prípade nemožno uvažovať ani o porušení jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a ani o porušení jeho práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Sťažovateľ namietat' tiež porušenie čl. 1 ods. 1, 2, čl. 2 ods. 2, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy, ktoré majú charakter ústavných princíпов, resp. všeobecných interpretačných pravidiel, a nie konkrétnych základných práv alebo slobôd garantovaných ústavou. Uvedené ustanovenia ústavy sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. V prípade, ak ústavný súd dospeje k záveru, že v danom prípade namietaným rozhodnutím orgánu verejnej moci nedošlo, resp. nemohlo dôjsť k porušeniu konkrétnych základných práv alebo slobôd, príp. práv vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, tak neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia týchto ustanovení ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2011